

[Arnfast.]

ligesom moderniserer den del af berigtigelsen. Jeg kan ikke se helt klart, at det rent praktisk kan lade sig gøre; man ved — jeg har 30 års erfaring — hvor lang tid det tager f. eks. bare at lave en forside; og hvis man så skal berigtige den — ja, jeg aner faktisk ikke, hvordan man skulle kunne lave en tilsvarende forside dagen efter, det vil i hvert fald være meget vanskeligt. Men der er mange gode tanker i det forslag, som jeg meget gerne vil følge, selv om vi ikke sidder i udvalget.

Derimod må jeg vende mig imod forslaget om at udvide bødemulighederne til at omfatte de folk, der står bag ved bladet. De har ikke rigtig nogen indflydelse på det. Det er noget, der sker hurtigt. Det er et arbejde, som ofte laves under meget hårde vilkår og under vanskeligheder, fordi man ikke kan få de oplysninger, som man gerne vil have, og hvis man gennemfører dette, at konsekvenserne føres over til ejerne, vil man risikere, at der kommer en samling redaktører, som vi ikke kan være tjent med, således at pressen ikke vil kunne opfylde den opgave, som den skal.

Jeg har jo nok på fornemmelsen, ja, det blev da nævnt af hr. Kurt Brauer direkte, at man sigter mod nogle ganske bestemte blade, men jeg kunne da godt tænke mig at trække nogle andre blade ind i debatten, uden at nævne navne.

Det er da kendt her, at for nogen tid siden var der et ret seriøst blad, der pludselig nævnte, at der vist overhovedet ikke var nogen olie i den danske sokkel. Så vidt jeg erindrer, faldt aktierne i det selskab, som var involveret i denne olieagt, med 48 points. Dagen efter, efter at det var blevet dementeret, rejste de sig igen til normal højde. Men hvad skete der? Det er jo ikke undersøgt, hvad der skete i løbet af det døgn. Var der nogle mennesker, der tabte en formue, eller hvordan påvirkede det dem? Man ved det ikke. Men det er et af de eksempler, hvor man nok kan sige, at demotiet er der. Men skulle man gøre et bødeansvar gældende over for det blad, og af hvilket omfang skal bøden så være? Det er meget vanskeligt at vurdere på den måde, hvordan bøden skal falde.

Der er andre problemer i den forbindelse, som er nok så vanskelige. F. eks. har dette

hus oplevet, at for nogen tid siden fik medlemmer af et udvalg udleveret den såkaldte bagmandsrapport. Mærkeligt nok var dagspressen, som ikke kendte til denne bagmandsrapport, dagen efter i stand til at bringe den med navne. Jeg siger ikke, at det var medlemmer af dette høje ting, der udleverede den til pressen, men det var i hvert fald en kendsgerning, at to blade kunne bringe det, og senere har vi haft både en sag og et dementi osv. Men det var to blade, som var vidt forskelligt stillet. Det ene er måske nok det mest velhavende blad, vi har, det andet er måske et af de hårdest trængte blade. Skulle de have samme bøde? Hvordan skulle dette bødeforelæg gøres gældende over for dem, hvis man ville forlange, at de skulle bøde fælles?

Der er mange problemer i det, for i samme sekund et blad har en god historie, er det klart, at så bringes den videre af presbureauerne, ikke mindst Ritzaus Bureau. Og så er det i øvrigt ikke Ritzaus Bureaus ansvar. Ansvar påhviler den udgiver af et periodisk skrift, som bringer Ritzaus Bureaus meddelelse. Det vil sige, at dagen efter det, jeg omtaler her, kunne vi opleve en bødejagt over hele landet. Jeg tror, det vil blive meget vanskeligt at administrere, og jeg tror, at det vil være et område, hvor man vil komme til at arbejde på nogle grænsemarginaler, som er meget vanskelige at styre, og jo mere man styrer, jo mere vil man tvinge pressens folk ind i en ganske bestemt form, som vi vil fortryde.

Jeg tror, at løsningen snarere ligger i, at pressens folk selv tager hånd om disse problemer. Jeg har selv været med i hele debatten og alle afstemningerne fra det ene delegeretmøde til det andet om disse etiske regler. Nu er der sat et nyt udvalgsarbejde i gang, og jeg håber, det fører til noget. Jeg tror, at en faglig etik vil kunne rydde meget af dette af vejen. Men det kræver selvsagt, at journalisterne kan udøve deres faglige etik, dvs. bliver medbestemmende med hensyn til, hvordan en artikel skal fremtræde, hvordan den skal komme frem. I dag er det trods alt bladudgiveren og hans redaktionssekretær, der har det sidste ord med hensyn til, hvor meget der skal frem.

Det er min mening, at hvis pressen selv, bladudgivere såvel som journalister og andre, kan samles om at lave en faglig etik og der-